

ZARZĄDZENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Dnia 18 marca 2025 r. sędzia Sądu Najwyższego Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem D.R., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa 86/05, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K 48/03,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 grudnia 2024 r. D.R. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa 86/05, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K 48/03. Wskazał, że wyrok Sądu I instancji wydał skład orzekający, do którego sędzia został wybrany z naruszeniem przepisów procedury karnej oraz gwarancji wynikających z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. W kolejnym piśmie z dnia 17 lutego 2025 r. doprecyzował, że chodzi o sędziego X. Y., który miał być delegowany z sądu rejonowego.

Inicjatywa ta nie może jedna przynieść oczekiwanego przez skazanego rezultatu. Lektura wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K 48/03, wskazuje, że wspomniany sędzia rzeczywiście brał

udział w wydaniu orzeczenia z sprawie skazanego, jednak był już wtedy sędzią Sądu Okręgowego we Wrocławiu (k. 5838, t. XXXI). Poza tym fakt udziału w składzie orzekającym sędziego delegowanego nie może być samodzielną podstawą do stwierdzenia, że sąd nie był należycie obsadzony (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2024 r., IV KS 41/24*).

Bezpodstawne są także ogólne uwagi dotyczące naruszenie standardów konwencyjnych. Powołane przez skazanego orzeczenie ETPC w sprawie *Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce* (skargi nr 36661/07 i 38433/07) dotyczy wprawdzie problematyki wyznaczania sędziów w ramach wynikającego z art. 6 ust. 1 EKPC prawa do sądu ustanowionego ustawą, to jednak brak jest podstaw do stwierdzenia wadliwości składu orzekającego jako Sąd I i II instancji. Poza tym nawet, jeżeli hipotetycznie doszłoby do tego rodzaju uchybienia, to jak wskazuje się w orzecznictwie: „stwierdzone w wyroku Trybunału naruszenie prawa do «sądu ustanowionego ustawą» (art. 6 ust. 1 Konwencji) przez nieprawidłowe wyznaczenie sędziego do składu orzekającego, jeżeli nie jest powiązane z brakiem niezawisłości czy bezstronności sędziego, nie daje podstawy do wznowienia postępowania karnego” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2019 r., II KO 47/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2025 r., IV KO 135/24*).

Wolno na marginesie zauważyć, że niniejsza sprawa była już niejednokrotnie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy i była badana przez pełnomocników profesjonalnych w kontekście wystąpienia podstaw wznowieniowych. Postanowieniem z dnia 1 marca 2007 r., sygn. akt V KK 137/06, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadne kasacje obrońców (k. 6278, t. XXXIII). Ponadto wyznaczony skazanemu z urzędu obrońca, po przeanalizowaniu akt sprawy nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania (pismo z 15.10.2009 r. – k. 6334-6335, t. XXXIII). Podjęta przez skazanego kolejna inicjatywa, z pomocą obrońcy z wyboru, również okazała się bezpodstawna (*postanowienie Sądu Najwyższego o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania z dnia 8 września 2021 r., V KO 31/21 – k. 6686-6691, t. XXXV*).

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[WB]

[r.g.]